

GS 1578

Printed by C. D. Fisk & Comp, 1842.

1. Han luktat på allt, på allting han nos-
 sar, Han slår kring med snabeln, som en ele-
 fant; Lavendelsbusken han prisar, och rosen, Att
 han dem stat under mökan är sant.
 2. Allting han stjäl, hwad helst det må
 wara; Råg han från gubben i Lönbåtten knep.
 Då war han fast, då stod han i fara En man
 upptäckte hans konster och swep.
 3. Till ringet han sländes på tienstenes
 wagnar, För att stå i sjufrätt och höra sin dom,
 Rättwisans tolf sin plånbok han egnar, Genast
 han war som en anka, så from.
 4. I wintras han war at Småland en
 resa, Att stjåla wirtle och wed, kan jag tro, Men
 derigenom öktes hans nesa, Minstkes hans kasa
 sa och stordes hans ro.
 5. Kommen i skogen börjar han söka Ef-
 ter der raskaste ekarne stå, Tusfnepen strart i
 huswudet spöka, Han faller de stora, men lem-
 nar de små.
 6. Då kommer bonden, länsmann, med fle-
 ra, Gattar i tjufröen och säger så här: Wi so-
 la genast dig arrestera, Röstlänstka storknj!
 hwad skall du wäl hån?
 7. Då blef han slagen, mjuk som en wedja,
 Raggan i femtio bugter han slog, På sina knän
 han börjde att bedja Och i sin ficka med tjufs-
 labben tog.
 8. Tytt det wäl blifwer, men ryktet ej glöm-
 mer, Utspider det, som för muter war gjordt,
 Tro icke du att orätt jag dömmar, Att både
 heder och ära han glömt.
 9. Säg: Skulle jag nu wäl kunna berätta
 Allt hwad han stulit, allt illa han gjordt, He-
 la min tid jag skulle försätta På hans bedrif-
 ter, dem redan man sporde.
 10. Dock har han stulit ännu långt mera,
 Kaffe och Socker, samt Råg uppå bron, Yrör

11. Han luktat på allt, på allting han nos-
 sar, Han slår kring med snabeln, som en ele-
 fant; Lavendelsbusken han prisar, och rosen, Att
 han dem stat under mökan är sant.
 12. Allting han stjäl, hwad helst det må
 wara; Råg han från gubben i Lönbåtten knep.
 Då war han fast, då stod han i fara En man
 upptäckte hans konster och swep.
 13. Till ringet han sländes på tienstenes
 wagnar, För att stå i sjufrätt och höra sin dom,
 Rättwisans tolf sin plånbok han egnar, Genast
 han war som en anka, så from.
 14. I wintras han war at Småland en
 resa, Att stjåla wirtle och wed, kan jag tro, Men
 derigenom öktes hans nesa, Minstkes hans kasa
 sa och stordes hans ro.
 15. Kommen i skogen börjar han söka Ef-
 ter der raskaste ekarne stå, Tusfnepen strart i
 huswudet spöka, Han faller de stora, men lem-
 nar de små.
 16. Då kommer bonden, länsmann, med fle-
 ra, Gattar i tjufröen och säger så här: Wi so-
 la genast dig arrestera, Röstlänstka storknj!
 hwad skall du wäl hån?
 17. Då blef han slagen, mjuk som en wedja,
 Raggan i femtio bugter han slog, På sina knän
 han börjde att bedja Och i sin ficka med tjufs-
 labben tog.
 18. Tytt det wäl blifwer, men ryktet ej glöm-
 mer, Utspider det, som för muter war gjordt,
 Tro icke du att orätt jag dömmar, Att både
 heder och ära han glömt.
 19. Säg: Skulle jag nu wäl kunna berätta
 Allt hwad han stulit, allt illa han gjordt, He-
 la min tid jag skulle försätta På hans bedrif-
 ter, dem redan man sporde.
 20. Dock har han stulit ännu långt mera,
 Kaffe och Socker, samt Råg uppå bron, Yrör

1. Han luktat på allt, på allting han nos-
 sar, Han slår kring med snabeln, som en ele-
 fant; Lavendelsbusken han prisar, och rosen, Att
 han dem stat under mökan är sant.
 2. Allting han stjäl, hwad helst det må
 wara; Råg han från gubben i Lönbåtten knep.
 Då war han fast, då stod han i fara En man
 upptäckte hans konster och swep.
 3. Till ringet han sländes på tienstenes
 wagnar, För att stå i sjufrätt och höra sin dom,
 Rättwisans tolf sin plånbok han egnar, Genast
 han war som en anka, så from.
 4. I wintras han war at Småland en
 resa, Att stjåla wirtle och wed, kan jag tro, Men
 derigenom öktes hans nesa, Minstkes hans kasa
 sa och stordes hans ro.
 5. Kommen i skogen börjar han söka Ef-
 ter der raskaste ekarne stå, Tusfnepen strart i
 huswudet spöka, Han faller de stora, men lem-
 nar de små.
 6. Då kommer bonden, länsmann, med fle-
 ra, Gattar i tjufröen och säger så här: Wi so-
 la genast dig arrestera, Röstlänstka storknj!
 hwad skall du wäl hån?
 7. Då blef han slagen, mjuk som en wedja,
 Raggan i femtio bugter han slog, På sina knän
 han börjde att bedja Och i sin ficka med tjufs-
 labben tog.
 8. Tytt det wäl blifwer, men ryktet ej glöm-
 mer, Utspider det, som för muter war gjordt,
 Tro icke du att orätt jag dömmar, Att både
 heder och ära han glömt.
 9. Säg: Skulle jag nu wäl kunna berätta
 Allt hwad han stulit, allt illa han gjordt, He-
 la min tid jag skulle försätta På hans bedrif-
 ter, dem redan man sporde.
 10. Dock har han stulit ännu långt mera,
 Kaffe och Socker, samt Råg uppå bron, Yrör

13. Nils Persson ung och rask till åren Han
 höll återmasken mot sitt bröst. Wät efter medjan
 höll sig uppe, Och talte med en namlig röst.
 14. Hellsa maka, barn och wänner, Ni wärt
 usla öde ser; Om Gud er räddes hamnen skän-
 ka, G'om ej hwad jag eder ber.
 15. Men så hastigt som wi komma Lisa ha-
 stigt måste bort, Och de Gud bättre blef ohulps-
 ne De måste sitta lika wärt.
 16. Wi skildes åt, och tånar rumm Wid Lå-
 stan af wår stora pligt, Som säger: broder, rädd
 mig handen; Men de af oss blott wännefick.
 17. Ack! jag tycks mig hör dem ropa, Si
 en bön för oss är dyl Den wi kanske förr har
 sparat; Ack! si tiden från oss flyr.
 18. Herre Jesu! som så ofta Fordom stillet
 hafwets ann, Herre Jesu! rädd oss handen,
 Skona från mistrostans dy.
 19. Låt, Jesu! släta i den stunden Då des
 räkning blir afgjord, Ack låt, ack låt här nåd
 för råttan För oss i djupen blifwa spordt.
 20. Ja, Herre Gud! som hörer böner, Gånd
 en Engel genom skyn, Som wåra arma själar
 förer Upp der ewig morgon gryn.
 21. Des dödsbådd war så kall och wåter
 Nu ingen wän dem tröstar mer, Ingen swep-
 ning makan gitter Lemna dem i grafwen ner.
 22. Men de wist billigt makan saknat Wid
 en sådan sorgslig graf, Hon likwäl af sorgen
 skalas Då hon ser på detta haf.
 23. Och slutligt de wärt affsed bjuder Fast
 de ej handen räcka fick, Derom vittna tärffs-
 den, Som en ström från landet gick.
 24. Nu des mannakraft är tagen Nu de
 slutat tyna af, Och skiljs wida från hwarans
 dra I den stora wida graf.
 25. Ja, i den graf der fordnä wännen, Hwil-
 lens kalla ben nu förs Duftrin; des wida stränd
 der Och ingen ro för dem mer sporis